

Πρωτοβουλία για δημόσιο σιδηρόδρομο σε σύγκρουση με κυβέρνηση - ΕΕ

Αντώνης Δραγανίγος - Κώστας Τουλαγαρίδης

Η ανάγκη να τεθεί άμεσα το ζήτημα του **δημόσιου σιδηρόδρομου** με **καταγγελία της σύμβασης, έξωση της Hellenic Train και κρατικοποίηση** με κοινωνικό έλεγχο, είναι **επιτακτική**.

Ενώ έχουν αναληφθεί σχετικές πρωτοβουλίες και γίνονται σχετικές προσπάθειες για μια όσο περισσότερο μαζική και ενωτική συμμετοχή εργατικών συνδικάτων και συλλογικοτήτων σε μια ανοιχτή πολιτική πρωτοβουλία μάχης, στην ΕΦ ΣΥΝ κυκλοφόρησε κείμενο υπογραφών «διανοούμενων, καλλιτεχνών, εκπροσώπων συλλογικών φορέων» με τίτλο «Για τον δημόσιο σιδηρόδρομο που μας αξίζει».

Το κείμενο αυτό υπογράφεται από επιστήμονες, καλλιτέχνες, συνδικαλιστές και στηρίζεται πολιτικά από ένα φάσμα δυνάμεων (Μετάβαση, ΔΕΑ, ΜΕΡΑ25 κ.α).

Ως Κομμουνιστική Απελευθέρωση καλεστήκαμε από τις δυνάμεις της Μετάβασης σε συνάντηση για την πρωτοβουλία. Η συνάντηση έγινε την Παρασκευή 28/3.

Στη συζήτηση επισημάνθηκε από την πλευρά της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης ότι **είμαστε θετικοί** σε κάθε πρωτοβουλία στήριξης της σχετικής προσπάθειας στο πλαίσιο του μαχόμενου εργατικού κινήματος (πχ με κείμενο υπογραφών), με βελτίωση στο περιεχόμενο του κειμένου που μας προτάθηκε. Κάναμε συγκεκριμένες προτάσεις, συμπληρώνοντας ότι αυτό που προέχει είναι η κινηματική δράση και οι πρωτοβουλίες του μαζικού κινήματος που θα ανοίγουν το θέμα του δημόσιου σιδηρόδρομου για πάλη.

Την Τρίτη 1/4 στείλαμε στην Μετάβαση το κείμενο με τις παρατηρήσεις μας. Στο κείμενο που τελικά κυκλοφόρησε **δεν εμπεριέχονται τα κρίσιμα εκείνα ζητήματα** που αποκρυσταλλώνουν και διαχωρίζουν μια βαθύτερη ανατρεπτική λογική. Μάλιστα η απάντηση στις παρατηρήσεις μας από τη μεριά της Μετάβασης, ήταν συλλήβδην αρνητική, αποφεύγοντας να εξηγήσει συγκεκριμένα την άρνησή της, επιλέγοντας έτσι να ακυρώσει την δυνατότητα διαμόρφωσης μιας πλατιάς ανατρεπτικής ενότητας στην πάλη. Διαμορφώθηκε βασικά με κριτήριο και στο όριο της αποδοχής από τις δυνάμεις του **ΜΕΡΑ25**.

Τα βασικά ζητήματα (όχι τα μοναδικά) των παρατηρήσεων και των προτάσεων της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης ήταν τα εξής:

1. Μέσα από περίτεχνες διατυπώσεις αποκρύβεται ότι η πολιτική της ιδιωτικοποίησης και της απελευθέρωσης των αγορών είναι επιλογή και κατεύθυνση της ΕΕ.

Πιο συγκεκριμένα γράφει το κείμενο που δημοσιεύτηκε:

«Η ιδιωτικοποίηση του σιδηροδρομικού έργου υπήρξε στρατηγική επιλογή και προετοιμάστηκε συστηματικά **από όλες τις κυβερνήσεις, από τις αρχές της δεκαετίας του 1990**. Η ΤΡΑΙΝΟΣΕ εκποιήθηκε με **ευρωπαϊκή οδηγία το 2017** από την τότε κυβέρνηση έναντι μόλις 45 εκατ. Ευρώ»

Επισημάναμε ότι αυτό είναι διπλά λάθος. Η ιδιωτικοποίηση υπήρξε στρατηγική επιλογή των κυβερνήσεων και της ΕΕ από το 1990 (τρία σιδηροδρομικά πακέτα), ενώ η ιδιωτικοποίηση έγινε από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στο πλαίσιο των μνημονιακών υποχρεώσεων της χωρίς να υπάρξει κάποια «ειδική οδηγία της ΕΕ». Έτσι το κείμενο με το διπλό αυτό λάθος κρύβει με διπλό τρόπο τις ευθύνες της **ΕΕ** και του **ΣΥΡΙΖΑ**. Η διατύπωση που προτείναμε ήταν η ακόλουθη (με πράσινα οι προσθήκες)

«Η ΤΡΑΙΝΟΣΕ **συστηματικά απαξιώθηκε, τεμαχίστηκε και τελικά εκποιήθηκε στο πλαίσιο σειράς οδηγιών της ΕΕ (1ο, 2ο και 3ο σιδηροδρομικό πακέτο)** έναντι μόλις 45 εκ. ευρώ και η Hellenic Train που την εξαγόρασε επιδοτείται από το κράτος κατ' έτος με 50 εκ. ευρώ.». Γιατί άραγε δεν έγινε αποδεκτή αυτή η διατύπωση;

2. Απόκρυψη των ευθυνών του ΣΥΡΙΖΑ. Το κείμενο αναφέρεται φυσικά «στις ευθύνες των έως τώρα κυβερνήσεων» αρνείται όμως να κατονομάσει την **κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ** που πούλησε τον σιδηρόδρομο στο πλαίσιο της μνημονιακής της υποταγής. Ίσως γιατί ο επικεφαλής του ΜΕΡΑ25 έλεγε τότε ότι «**θα πούλαγα τον ΟΣΕ και για 1 ευρώ**».

Έτσι η πρότασή μας η φράση για «**καθολική συνενοχή, Ε.Ε., μνημονίων, κυβερνήσεων και μεγαλοεργολάβων**» να γίνει «**Μια καθολική συνενοχή, της ΕΕ, των μνημονίων, των εργολάβων και όλων των έως τώρα μνημονιακών κυβερνήσεων ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ**» απορρίφθηκε από τους συντάκτες του κειμένου. Έγκλημα χωρίς ένοχο όμως δεν υπάρχει, επομένως εδώ χρειάζεται μια απάντηση από αυτούς που απέρριψαν αυτήν την θέση.

3. Σοβαρή διαφορά στην διατύπωση των στόχων.

Στο αρχικό κείμενο που μας προτάθηκε, **δεν υπήρχε** το πιο άμεσο και συγκεκριμένο αίτημα της «**καταγγελίας της Σύμβασης με την ΗΤ**».

Τελικά στο κείμενο που δημοσιεύτηκε μπήκε μια αμφίσημη διατύπωση ως εξής: «Είναι επείγουσα ανάγκη, ζήτημα ζωής και θανάτου να μπει τέλος στην ασυδοσία και να καταγγελθεί ευθύς αμέσως η σύμβαση της ιδιωτικοποίησης». Ποια σύμβαση; Γιατί δεν ονοματίζεται η «Σύμβαση με την ΗΤ;», την στιγμή μάλιστα που υπήρξε αντίστοιχη πρόταση;

Σοβαρό ζήτημα είναι ότι από τον πολιτικό στόχο του «περάσματος στο δημόσιο» λείπει πλήρως η **πολιτική του προϋπόθεση** που είναι η «**σύγκρουση και η απειθαρχία στην πολιτική της απελευθέρωσης των αγορών της ΕΕ**». Λες και το πέρασμα στο δημόσιο γίνεται σε ένα άσχετο περιβάλλον, ότι δεν υπάρχει συγκεκριμένο πλαίσιο της ΕΕ το οποίο πρέπει **να παραβιαστεί** για να περάσει ο σιδηρόδρομος στο δημόσιο.

Η διατύπωση λοιπόν που προτάθηκε από την πλευρά μας ήταν:

«Αυτό σημαίνει πως πρέπει **να καταγγελθεί εδώ και τώρα η Σύμβαση με την ΗΤ. Να κρατικοποιηθεί και** να περάσουν οι σιδηρόδρομοι στο δημόσιο, με νέους κοινωνικούς όρους: χωρίς αποζημίωση, με ευθύνη και λόγο των εργαζομένων, με πλήρη κοινωνικό έλεγχο χωρίς στεγανά, **σε**

σύγκρουση με την πολιτική της απελευθέρωσης των αγορών της ΕΕ, τα μνημόνια και τις δεσμεύσεις τους»

Στην τελική διατύπωση του κειμένου τίποτα από όλα αυτά δεν υπήρχε. Η «απειθαρχία στην οδηγίες της ΕΕ» δεν πρέπει άραγε να είναι στην ημερήσια διάταξη;

4. Θεωρούσαμε ότι σε ένα κείμενο συνδικαλιστών και διανοούμενων με αριστερό προσανατολισμό αντιστοιχούσε **να τεθεί το ζήτημα της ανατροπής της πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ.** Είναι ένα περίπου πάνδημο αίτημα του «λαού της αριστεράς».

Για αυτό και προτείναμε στην φράση «Το έγκλημα των Τεμπών είναι η συγκλονιστική όψη των ιδιωτικοποιήσεων.... των συμφερόντων σε μας» να προστεθεί. **Γι αυτό παλεύουμε συνολικά για την ανατροπή αυτής της πολιτικής και της κυβέρνησης που την υλοποιεί.** Όμως δεν θεωρήθηκε ότι ένας τέτοιος στόχος «χωράει» στο κείμενο αυτό. Και πραγματικά αναρωτιόμαστε ποιον θα «πείραζε» ένας τέτοιος στόχος....

5. Προτείναμε στο κείμενο να υπάρχει ένα στοιχειώδες «άνοιγμα» του πεδίου της πάλης και προς τα υπόλοιπα δημόσια αγαθά. Στην φράση «Θέλουμε να αντισταθούμε και να συμβάλουμε για να περάσουν στο δημόσιο άμεσα οι σιδηρόδρομοι και να αντιστραφεί το κύμα των ιδιωτικοποιήσεων» να προστεθεί **«και να ακυρωθούν οι ιδιωτικοποιήσεις στα κοινωνικά αγαθά»** δίνοντας ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο στην αντιστροφή του κύματος. Ούτε αυτό θεωρήθηκε «ώριμο».

Δεν πρέπει να επαναληφθούν ορισμένες από τις πιο **βασικές λαθεμένες επιλογές της περιόδου του αντιμνημονιακού κινήματος,** που οδήγησαν στην ήττα του. Την περίοδο εκείνη όταν πλάι στο «κάτω τα μνημόνια» επιχειρούσαμε να βάλουμε την πολιτική τους προϋπόθεση σαν στοιχείο της πάλης και της πολιτικοποίησης του κινήματος δηλαδή την απειθαρχία/αποδέσμευση από ευρώ-ΕΕ ακούγαμε διαρκώς ότι αυτό είναι «στενό», ότι σπάει την «αντιμνημονιακή ενότητα». Αυτό οδήγησε στην ηγεμονία της αυταπάτης «ούτε ρήξη ούτε υποταγή» με τα γνωστά αποτελέσματα. Τώρα, κάνουμε πως δε θυμόμαστε τίποτα και πάμε μία από τα ίδια;

Με αυτή τη λαθεμένη πολιτική λογική, στον βωμό ουσιαστικά μιας πολιτικής συμμαχίας με συγκεκριμένους αποδέκτες και πολιτικά όρια, τα πολιτικά εκείνα ζητήματα (απειθαρχία στις οδηγίες της ΕΕ, ανατροπή της κυβέρνησης) που αποτελούν **ώριμα στοιχεία πολιτικού αγώνα για έναν πλατύ αριστερό κόσμο, θυσιάζονται** σε ένα κείμενο συνδικαλιστών και διανοούμενων που ακριβώς θα έπρεπε να τα περιέχει.

Δεν πρόκειται δηλαδή για μια εκτίμηση του ορίου μιας μαζικής ανατρεπτικής γραμμής στο σήμερα, αλλά για μια επιλογή πολιτικών συμμαχιών. Ορισμένες δυνάμεις θεωρούν «μαζική» απεύθυνση αυτή που εξασφαλίζει την συμμαχία ενός μαζικού ρεφορμιστικού/διαχειριστικού ρεύματος **και προσαρμόζονται εκ των προτέρων στα όριά του.** Αυτό ευνουχίζει την δυνατότητα για πολιτικοποίηση του κινήματος και, εκτός των άλλων, μειώνει την εμβέλεια τέτοιων πρωτοβουλιών. Η δυναμική της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο κοινωνικό πεδίο είναι προφανώς αφάνταστα μεγαλύτερη απ' ό,τι αυτή των «μονοπρόσωπων» κοινοβουλευτικών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων.

Οι προτάσεις μας στο κείμενο ήταν πολύ συγκεκριμένες, με σεβασμό στον χαρακτήρα του κειμένου, ακόμα και για ζητήματα που δεν πολυσυμφωνούμε. Αλλά η επιλογή των συντακτών του κειμένου ήταν άλλη, όπως φαίνεται.

Δεν θέλουμε μια ακόμη χαμένη ευκαιρία. Τόσο στο επίπεδο των οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, όσο και στο επίπεδο του κινήματος, πρέπει η απάντησή μας να σταθεί στο ύψος των αναγκών της ταξικής και πολιτικής αντιπαράθεσης. Και σαν Κομμουνιστική Απελευθέρωση, θα συμβάλουμε αποφασιστικά.

